

พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก และมีการนับเวลาราชการเป็นทวีคูณ

ลำดับ ที่	จังหวัด	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 23 ก.พ. 2534 – 12 พ.ย. 2541 (21 จังหวัด)	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 13 พ.ย. 2541 – 1 เม.ย.2543 (20 จังหวัด)
1	กาญจนบุรี	อำเภอเมือง อำเภอทองผาภูมิ อำเภอไทรโยค อำเภอศรีสวัสดิ์ อำเภอสังขละบุรี	อำเภอทองผาภูมิ อำเภอไทรโยค อำเภอศรีสวัสดิ์ อำเภอสังขละบุรี ตำบลบ้านเก่า อำเภอเมือง
2	จันทบุรี	อำเภอโป่งน้ำร้อน อำเภอมะขาม	อำเภอโป่งน้ำร้อน อำเภอสอยดาว
3	เชียงราย	อำเภอเชียงของ อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอแม่จัน อำเภอแม่สาย กิ่งอำเภอเวียงแก่น อ.เชียงของ	อำเภอขุนตาล อำเภอเชียงของ อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอแม่สาย อำเภอเวียงแก่น
4	เชียงใหม่	อำเภอเชียงดาว อำเภอฝาง อำเภอแม่สาย กิ่งอำเภอเวียงแหง อ.เชียงดาว	อำเภอเชียงดาว อำเภอไชยปราการ อำเภอฝาง อำเภอแม่สาย อำเภอเวียงแหง
5	ตราด	ทุกอำเภอ	อำเภอเมืองตราด อำเภอดงใหญ่ อำเภอบ่อไร่ กิ่งอำเภอเกาะกูด อ.แหลมงอม กิ่งอำเภอเกาะช้าง อ.แหลมงอม
6	ตาก	อำเภอท่าสองยาง อำเภอพบพระ อำเภอแม่ระมาด อำเภอแม่สอด อำเภออุ้มผาง	อำเภอท่าสองยาง อำเภอพบพระ อำเภอแม่ระมาด อำเภอแม่สอด อำเภออุ้มผาง
7	นราธิวาส	อำเภอจะแนะ อำเภอระแงะ อำเภอแว้ง อำเภอศรีสาคร อำเภอสุคิริน	อำเภอจะแนะ อำเภอเจาะไอร้อง อำเภอระแงะ อำเภอแว้ง อำเภอศรีสาคร อำเภอสุคิริน

ลำดับ ที่	จังหวัด	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 23 ก.พ. 2534 – 12 พ.ย. 2541 (21 จังหวัด)	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 13 พ.ย. 2541 – 1 เม.ย.2543 (20 จังหวัด)
8	น่าน	เชียงใหม่ อำเภอทุ่งช้าง อำเภอนาน้อย อำเภอปัว อำเภอแม่จริม อำเภอเวียงสา กิ่งอำเภอบ่อเกลือ อ.เมือง กิ่งอำเภอสันติสุข อ.เมือง	อำเภอเฉลิมพระเกียรติ อำเภอทุ่งช้าง อำเภอนาน้อย อำเภอหามีน อำเภอบ่อเกลือ อำเภอแม่จริม อำเภอเวียงสา อำเภอสองแคว อำเภอสันติสุข
9	บุรีรัมย์	อำเภอบ้านกรวด อำเภอละหานทราย	อำเภอโนนดินแดง อำเภอบ้านกรวด อำเภอละหานทราย ตำบลถาวร อ.เฉลิมพระเกียรติ ตำบลยายแยมพัฒนา อ.เฉลิมพระ เกียรติ
10	ปราจีนบุรี	อำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอวัฒนานคร อำเภออรัญประเทศ	
11	สระแก้ว		อำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอวัฒนานคร อำเภออรัญประเทศ กิ่งอำเภอโคกสูง อ.ตาพระยา กิ่งอำเภอศรีนคร อ.สังขะ
12	พะเยา	อำเภอเชียงคำ	อำเภอเชียงคำ กิ่งอำเภอภูซาง อำเภอเชียงคำ
13	พิษณุโลก	อำเภอชาติตระการ อำเภอนครไทย	อำเภอชาติตระการ
14	แม่ฮ่องสอน	ทุกอำเภอ	ทุกอำเภอ
15	ยะลา	อำเภอธารโต อำเภอเบตง อำเภอบันนังสตา อำเภอยะหา	เฉพาะอำเภอกาบัง อำเภอธารโต อำเภอบันนังสตา อำเภอเบตง อำเภอยะหา

ลำดับ ที่	จังหวัด	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 23 ก.พ. 2534 – 12 พ.ย. 2541 (21 จังหวัด)	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 13 พ.ย. 2541 – 1 เม.ย.2543 (20 จังหวัด)
16	เลย	อำเภอเชียงคาน อำเภอด่านซ้าย อำเภอท่าลี่ อำเภอนาแห้ว อำเภอภูเรือ	อำเภอเชียงคาน อำเภอด่านซ้าย อำเภอท่าลี่ อำเภอนาแห้ว อำเภอภูเรือ
17	ศรีสะเกษ	อำเภอขุขันธ์ อำเภอขุนหาญ อำเภอกันทรลักษณ์	อำเภอกันทรลักษณ์ อำเภอขุขันธ์ อำเภอขุนหาญ อำเภอเบญจลักษ์ อำเภอภูสิงห์
18	สงขลา	อำเภอนาทวี อำเภอสะเตา อำเภอสะบ้าย้อย	อำเภอนาทวี อำเภอสะเตา อำเภอสะบ้าย้อย
19	สตูล	เฉพาะอำเภอเมืองสตูล	
20	สุรินทร์	อำเภอกาบเชิง อำเภอบัวเขต อำเภอปราสาท อำเภอสังขะ	อำเภอบัวเขต อำเภอกาบเชิง อำเภอสังขะ กิ่งอำเภอพนมดงรัก อ.กาบเชิง กิ่งอำเภอศรีณรงค์ อ.สังขะ
20	อุตรดิตถ์	อำเภอน้ำปาด อำเภอปากท่า	อำเภอน้ำปาด อำเภอบ้านโคก
21	อุบลราชธานี	อำเภอเขมราฐ อำเภอโขงเจียม อำเภอขามเฒ่า อำเภอนาจะหลวย อำเภอน้ำยืน อำเภอบุณฑริก อำเภอพิบูลมังสาหาร	อำเภอน้ำยืน กิ่งอำเภอน้ำขุ่น อ.น้ำยืน

พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก และมีการหับเวลาราชการเป็นทวีคูณ

ลำดับ ที่	จังหวัด	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 5 ม.ค.2547 – 26 ม.ค.2547 (3 จังหวัด)	พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 26 ม.ค.2547 – 30 ก.ย.2547 (4 จังหวัด)	** พื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก 26 ม.ค.2547 – 20 ก.ค.2548 (3 จังหวัด)
1.	นราธิวาส	อำเภอบาเจาะ อำเภอศรีสาคร อำเภอดากู อำเภอสุไหงปาดี อำเภอยี่งอ อำเภอสุไหงโกลก	อำเภอเมือง อำเภอบาเจาะ อำเภอศรีสาคร อำเภอดากู อำเภอสุไหงปาดี อำเภอยี่งอ อำเภอสุไหงโกลก อำเภอแว้ง อำเภอระแงะ อำเภอศรีสาคร อำเภอสุคีริน อำเภอจะแนะ อำเภอเจาะไอร้อง	อำเภอเมือง อำเภอบาเจาะ อำเภอศรีสาคร อำเภอดากู อำเภอสุไหงปาดี อำเภอยี่งอ อำเภอสุไหงโกลก อำเภอแว้ง อำเภอระแงะ อำเภอศรีสาคร อำเภอสุคีริน อำเภอจะแนะ อำเภอเจาะไอร้อง
2.	ปัตตานี	อำเภอกะพ้อ	อำเภอเมือง อำเภอหนองจิก อำเภอยะหริ่ง อำเภอมายอ อำเภอยะรัง อำเภอแม่ลาน อำเภอสายบุรี อำเภอทุ่งยางแดง อำเภอโคกโพธิ์ อำเภอไม้แก่น อำเภอปานาเระ อำเภอกะพ้อ	อำเภอเมือง อำเภอหนองจิก อำเภอยะหริ่ง อำเภอมายอ อำเภอยะรัง อำเภอแม่ลาน อำเภอสายบุรี อำเภอทุ่งยางแดง อำเภอโคกโพธิ์ อำเภอไม้แก่น อำเภอปานาเระ อำเภอกะพ้อ
3.	ยะลา	อำเภอรามัน	อำเภอเมือง อำเภอเบตง อำเภอบันนังสตา อำเภอยะหา อำเภอรามัน อำเภอธารโต อำเภอกาบัง กิ่งอำเภอกงหรา	อำเภอเมือง อำเภอเบตง อำเภอบันนังสตา อำเภอยะหา อำเภอรามัน อำเภอธารโต อำเภอกาบัง กิ่งอำเภอกงหรา
4.	สตูล		อำเภอเมือง อำเภอควนโดน อำเภอละงู อำเภอท่าแพ	

**** หมายเหตุ กรณีพื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึกสิ้นสุดวันที่ 20 กรกฎาคม 2548**

● หนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค 0409.5/ ว 130 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2547 เรื่อง การให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยอนุมัติให้

1. ให้ข้าราชการประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่ จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส สามารถนับเวลาราชการเป็นทวีคูณได้ต่อไปอีก 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 ทั้งนี้หากมีประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่จังหวัดดังกล่าวก่อนวันที่ 30 กันยายน 2547 ให้สิทธิในการนับเวลาราชการเป็นทวีคูณเป็นอันสิ้นสุดลงด้วย

● ประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2548 โดย.....

ข้อ 1 ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่จังหวัดนราธิวาสและพื้นที่จังหวัดยะลา ตามประกาศพระบรมราชโองการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2541

ข้อ 2 ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา ตามประกาศกองทัพภาคที่ 4 เรื่อง การใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ 5 มกราคม พ.ศ. 2547 และประกาศกองทัพภาคที่ 4 เรื่อง การใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ 26 มกราคม พุทธศักราช 2547

● พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548

หลังจากวันที่ 20 กรกฎาคม 2548 การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่ จะต้องมิบัญญัติรับรองเวลาราชการทวีคูณจากหน่วยงานที่รับผิดชอบเป็นผู้รับรองให้ โดยอาศัยตามพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ.2548

ระเบียบและกฎหมายอ้างอิง

ประกาศคณะกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ

ฉบับที่ ๔

เรื่อง การใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร

เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประชาชนทั้งประเทศ
คณะกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ จึงประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่ว
ราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ เวลา ๑๑.๓๐ น.
เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔

พลเอก สุนทร คงสมพงษ์

หัวหน้าคณะกรรมการรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วประเทศ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ เวลา ๑๑.๓๐ นาฬิกา เป็นต้นมา นั้น บัดนี้ เหตุการณ์ต่าง ๆ ในบางเขตพื้นที่หมดความจำเป็นที่จะต้องใช้กฎอัยการศึกตามประกาศดังกล่าวแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่และคงใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ทุกพื้นที่ที่ทั่วราชอาณาจักร นอกจากเขตพื้นที่ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒

ข้อ ๒ ให้คงใช้กฎอัยการศึกต่อไปในเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

(๑) จังหวัดกาญจนบุรี เฉพาะอำเภอเมืองกาญจนบุรี อำเภอทองผาภูมิ อำเภอไทรโยค อำเภอศรีสวัสดิ์ และอำเภอสังขละบุรี

(๒) จังหวัดจันทบุรี เฉพาะอำเภอโป่งน้ำร้อน และอำเภอ มะขาม

(๓) จังหวัดเชียงราย เฉพาะอำเภอเชียงของ อำเภอ เชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอแม่จัน อำเภอแม่สาย และกิ่งอำเภอ เวียงแก่น อำเภอเชียงของ

(๔) จังหวัดเชียงใหม่ เฉพาะอำเภอเชียงดาว อำเภอฝาง อำเภอแม่อาว และกิ่งอำเภอเวียงแหง อำเภอเชียงดาว

(๕) จังหวัดตราด ทุกอำเภอ

(๖) จังหวัดตาก เฉพาะอำเภอท่าสองยาง อำเภอพบพระ อำเภอแม่ระมาด อำเภอแม่สอด และอำเภออุ้มผาง

(๗) จังหวัดนราธิวาส เฉพาะอำเภอจะนะ อำเภอ ธารเงี้ยว อำเภอแว้ง อำเภอศรีสาคร และอำเภอสุคีริน

(๘) จังหวัดน่าน เฉพาะอำเภอเชียงกลาง อำเภอทุ่งช้าง อำเภอนาน้อย อำเภอบัว อำเภอแม่จริม อำเภอเวียงสา กิ่งอำเภอ บ่อเกลือ อำเภอบัว และกิ่งอำเภอสันติสุข อำเภอเมืองน่าน

(๘) จังหวัดบุรีรัมย์ เฉพาะอำเภอบ้านกรวด และอำเภอ
ละหานทราย

(๑๐) จังหวัดปราจีนบุรี เฉพาะอำเภอคลองหาด อำเภอ
ตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอวัฒนานคร และอำเภอรัษฎาประเทศ

(๑๑) จังหวัดพะเยา เฉพาะอำเภอเชียงคำ

(๑๒) จังหวัดพิษณุโลก เฉพาะอำเภอชาติตระการ และ
อำเภอนครไทย

(๑๓) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ทุกอำเภอ

(๑๔) จังหวัดยะลา เฉพาะอำเภอธารโต อำเภอเบตง
อำเภอนันนังสตา และอำเภอยะหา

(๑๕) จังหวัดเลย เฉพาะอำเภอเชียงคาน อำเภอด่านซ้าย
อำเภอท่าลี่ อำเภอนาแห้ว และอำเภอภูเรือ

(๑๖) จังหวัดศรีสะเกษ เฉพาะอำเภอขุนันท์ อำเภอขุนหาญ
และอำเภอกันทรลักษ์

(๑๗) จังหวัดสงขลา เฉพาะอำเภอนาทวี อำเภอสะเตกา
และอำเภอสะบ้าย้อย

(๑๘) จังหวัดสตูล เฉพาะอำเภอเมืองสตูล

(๑๙) จังหวัดสุรินทร์ เฉพาะอำเภอกาบเชิง อำเภอบัวเชด
อำเภอปราสาท และอำเภอสังขะ

(๒๐) จังหวัดอุตรดิตถ์ เฉพาะอำเภอน้ำปาด และอำเภอ
ปากท่า

(๒๑) จังหวัดอุบลราชธานี เฉพาะอำเภอเขมราฐ อำเภอ
โขงเจียม อำเภอขามเฒ่า อำเภอนาจะหลวย อำเภอน้ำยืน อำเภอ
บุณฑริก และอำเภอพิบูลมังสาหาร

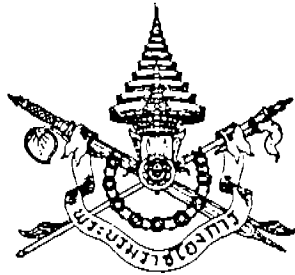
๕ ๕ ตั้งแต่วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วประเทศ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ เวลา ๑๑.๓๐ นาฬิกา ซึ่งต่อมาได้มีประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ และประกาศพระบรมราชโองการแก้ไขเพิ่มเติมการใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ยกเลิกและแก้ไขเพิ่มเติมการใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่นั้น บัดนี้ สถานการณ์ในบางเขตพื้นที่หมดความจำเป็นที่จะต้องใช้กฎอัยการศึกแล้ว ประกอบกับได้มีการเปลี่ยนแปลงเขตการปกครองใหม่สมควรแก้ไขชื่อของท้องที่ที่ยังคงประกาศใช้กฎอัยการศึกอยู่ให้ถูกต้อง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๕๕๓ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่และคงใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ แห่งประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศพระบรมราชโองการแก้ไขเพิ่มเติมการใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ นอกจากเขตพื้นที่ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒

ข้อ ๒ ให้คงใช้กฎอัยการศึกต่อไปในเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

(๑) จังหวัดกาญจนบุรี เฉพาะอำเภอทองผาภูมิ อำเภอไทรโยค อำเภอศรีสวัสดิ์ อำเภอสังขละบุรี และตำบลบ้านเก่า อำเภอเมืองกาญจนบุรี

(๒) จังหวัดจันทบุรี เฉพาะอำเภอโป่งน้ำร้อน และอำเภอสอยดาว

(๓) จังหวัดเชียงราย เฉพาะอำเภอขุนตาล อำเภอเชียงของ อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอแม่สาย และอำเภอเวียงแก่น

(๔) จังหวัดเชียงใหม่ เฉพาะอำเภอเชียงดาว อำเภอไชยปราการ อำเภอฝาง อำเภอแม่ฮาด และอำเภอเวียงแหง

(๕) จังหวัดตราด เฉพาะอำเภอเมืองตราด อำเภอคลองใหญ่ อำเภอบ่อไร่ กิ่งอำเภอเกาะกูด อำเภอแหลมงอบ และกิ่งอำเภอเกาะช้าง อำเภอแหลมงอบ

(๖) จังหวัดตาก เฉพาะอำเภอท่าสองยาง อำเภอพบพระ อำเภอแม่ระมาด อำเภอแม่สอด และอำเภออุ้มผาง

(๗) จังหวัดนราธิวาส เฉพาะอำเภอจะนะ อำเภอเจาะไอร้อง อำเภอระแงะ อำเภอแว้ง อำเภอศรีสาคร และอำเภอสุคีริน

(๘) จังหวัดน่าน เฉพาะอำเภอเฉลิมพระเกียรติ อำเภอทุ่งช้าง อำเภอนาน้อย อำเภอนาหมื่น อำเภอปอเกือ อำเภอแม่จริม อำเภอเวียงสา อำเภอสองแคว และอำเภอสันติสุข

(๙) จังหวัดบุรีรัมย์ เฉพาะอำเภอโนนดินแดง อำเภอบ้านกรวด อำเภอละหานทราย และตำบลถาวรและตำบลยายแ้วพัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ

(๑๐) จังหวัดพะเยา เฉพาะอำเภอเชียงคำ และกิ่งอำเภอภูซาง อำเภอเชียงคำ

(๑๑) จังหวัดพิษณุโลก เฉพาะอำเภอชาติตระการ

(๑๒) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ทุกอำเภอ

(๑๓) จังหวัดยะลา เฉพาะอำเภอกาบัง อำเภอธารโต อำเภอบันนังสตา อำเภอเบตง และอำเภอยะหา

(๑๔) จังหวัดเลย เฉพาะอำเภอเชียงคาน อำเภอด่านซ้าย อำเภอท่าลี่ อำเภอนาแห้ว และอำเภอภูเรือ

(๑๕) จังหวัดศรีสะเกษ เฉพาะอำเภอกันทรลักษณ์ อำเภอขุนน้ำ อำเภอขุนหาญ อำเภอเบญจลักษณ์ และอำเภอภูสิงห์

(๑๖) จังหวัดสงขลา เฉพาะอำเภอนาทวี อำเภอสะเดา และอำเภอสะบ้าย้อย

(๑๗) จังหวัดสระแก้ว เฉพาะอำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอวัฒนานคร อำเภออรัญประเทศ กิ่งอำเภอโคกสูง อำเภอตาพระยา และกิ่งอำเภอวังสมบูรณ์ อำเภอวังน้ำเย็น

(๑๘) จังหวัดสุรินทร์ เฉพาะอำเภอบัวเขต อำเภอกาบเชิง อำเภอสังขะ กิ่งอำเภอพนมดงรัก อำเภอกาบเชิง และกิ่งอำเภอศรีณรงค์ อำเภอสังขะ

(๑๙) จังหวัดอุตรดิตถ์ เฉพาะอำเภอน้ำปาด และอำเภอบ้านโลก

(๒๐) จังหวัดอุบลราชธานี เฉพาะอำเภอน้ำยืน และกิ่งอำเภอน้ำขุ่น
อำเภอน้ำยืน

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑
เป็นปีที่ ๕๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

ให้เจ้าพนักงานกรมบัญชีกลางทราบตามสำเนาต่อไปนี้ ได้ส่งต้นเรื่องคืนมาด้วยแล้ว

กระทรวงการคลัง

ด่วนที่สุด

2 พฤษภาคม 2543

ที่ ทค 0526.5/ 0.37

(นางสาวตรีสมบัติ วานิชะบุตร)
กระทรวงการคลัง
ผู้อำนวยการกองกลาง ปฏิบัติราชการแทน
ถนนพระราม 6 เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

๒๕ เมษายน 2543

เรื่อง พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2543
เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดกระทรวง ปลัดทบวง อธิบดี ผู้อำนวยการ เลขาธิการ
อธิการบดี

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2543

โดยที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2543
ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และกำหนดให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศใน
ราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

กระทรวงการคลังขอส่งสำเนาพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
(ฉบับที่ 19) พ.ศ. 2543 มาเพื่อโปรดทราบและแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบและ
ถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวิสุทธิ์ มนตรีวัต)

รองปลัดกระทรวงฯ ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

สำนักการเงินการคลัง 2

ส่วนกฎหมายและระเบียบการคลัง

โทร. 2739664

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕)

พ.ศ. ๒๕๔๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา

ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๘ บุคคลที่ระงับไว้ต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ และข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการซึ่งถูกไล่ออกจากราชการเพราะมีความผิด

(๒) ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการและข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ซึ่งถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะมีความผิด

(๓) ข้าราชการวิสามัญหรือถูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จหรือบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้างตามความต้องการของรัฐบาล

(๔) ผู้ซึ่งรัฐบาลกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

(๕) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

(๖) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อน แต่ได้เป็นทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีก โดยเวลารับราชการจะติดต่อกับเวลาราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตาม ยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสองและวรรคสามของมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึกนั้นได้รับการนับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบากและการเสียอันตรายอันจริงของข้าราชการนั้น

ในกรณีตามวรรคหนึ่งหรือกรณีที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามวรรคสอง ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ก็ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๓ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๘

ในกรณีที่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ ถ้ากระทรวงเจ้าสังกัด เห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๘”

มาตรา ๖ ข้าราชการผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงอยู่ก่อนวันที่พระราช บัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ ถ้าผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ ภายหลังจากวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับแล้ว และเป็นการลงโทษ ตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับ ข้าราชการผู้นั้นหรือทายาท แล้วแต่กรณี ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จ บำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ สิทธิที่จะนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขต ที่มีประกาศใช้กฎอัยการศึกให้เป็นอันยุติลงนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่คณะรัฐมนตรีจะได้ พิจารณาให้มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้โทษทางวินัยของข้าราชการพลเรือนสามัญ ๕ สถาน คือ ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน ปลดออก และไล่ออก โทษให้ออกซึ่งมีบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงไม่มีอยู่อีกต่อไป และได้บัญญัติถึงสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการในกรณีปลดออกว่า ผู้ถูกลงโทษ ปลดออกจากราชการให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิในการได้รับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้สอดคล้องกับที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีให้มีผลกระทบต่อบทบัญญัติในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ พ.ศ. ๒๕๒๑ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ พ.ศ. ๒๕๒๑ ที่ยังคงบัญญัติให้ข้าราชการตุลาการและข้าราชการอัยการซึ่งถูกปลดออกจากราชการไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ประกอบกับหลักเกณฑ์การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการในปัจจุบัน ถูกกำหนดให้เป็นไปโดยอัตโนมัติเมื่อได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึก ซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจที่รัฐต้องการจะประหยัดงบประมาณรายจ่าย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีที่จะพิจารณาให้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้